

107

Ennen. last. kirj. 2.

HELMIÄ SATUJEN MAAILMASTA. No. 12.

Kalastaja ja Ihme-kala.

CLOUBERG & K^o. (W. HOVING), WIIPURI.

Kalastaja ja Ihme-kala.

Oli kerran köyhä kalastaja. Kesällä hän hädin tuskin ansaitsi sen verran, että voi elättää itsensä ja vaimonsa. Mutta talvella oli vieläkin vaikeampi tulla toimeen, kun meri oli jäässä ja useimmat kalat oleksivat syvällä meressä; harvoin vain joku sattui onkeen.

Siksipä Nälkä-herra Vilu-sisarensa keralla olikin jokapäiväinen vieras kalastajan majassa.

Kun milloin oli oikein kylmä, niin kalastaja vaimoineen kömpi höyhenillä täytettyyn tynnyriin, jossa he pahimalta pakkaselta säästyivät.

Sattuipa kalastaja kerran ongella ollessaan saamaan kalan kauniin ja kirjavan, jommoista hän ei koskaan ennen ollut nähnyt. Ja tuo kalapa osasi haastellakin. Ja kala virkkoi: „Laskeppa minut mereen jälleen, niin et suinkaan kadu kauppojasi!“

Samassa kalastaja irroitti kalan, päästi sen menemään ja pelästyksissään huudahti: „Herra kala, pyydän nöyrimmästi ettette pahastuisi, jos koukku teki kipeää!“

Kotiin tultuaan hän kertoi vaimolleen mitä tapahtunut oli. Tämäpä virkkoi: „No, jo olit aika houkkio, kun et osannt toivoa kalalta meille jotain hyvää! Nyt laputa kiireemmän kautta ja lausu kalalle joku toivomus.“

Ja muija pakotti miehensä menemään rantaan ja toivomaan heille suuren talon kaikkine tavaroineen.

Mies meni rantaan ia huusi:

„Ihme-kala meressä,
Kuule, mitä pyydän mä:
Muijani mun kotona
Tahtoo suurta taloa!“

Ja kala virkkoi:

„Täytetty on pyyntösi
Mene, mene kotiisi!“

Kun kalastaja palasi kotia, näki hän sen muuttuneen suureksi ja hauskaksi. Siellä hänen vaimonsa istui illoissaan ja lausui tyytyväisenä: „Nyt hän meidän on hyvä olla, kun ei tarvitse huolehtia mistään.“

Mutta eipä muija kauvan tyytyväisenä kestänyt. Kun oli viikko vierähtänyt, niin hän miehelleen virkkoi: „O-

limmepä aika typerät, kun emme toivoneet itsellemme suurta linnaa." Ja muija pakotti hänet menemään meren rantaan ja toivomaan heille suuren linnan.

Mies saapui meren rantaan ja lausui:

„Kuullos, kala kultainen,
Vielä sulta pyytelen:
Minulle ja vaimollen
Linna laita yhteinen!“

Ja kala laineista lausui:

„Kotias kun saavut sa,
On vaimos linnan haltija.“

Kun mies saapui kotia, kohtasi häntä siellä loisto suuremmoinen. Isossa linnassa istui vaimo kaikellaisen komeuden ympäröimänä. Siellä oli seinillä isot kuvastimet, laet olivat maalatut, lattiat kirjavat, palvelijoita kymmenittäin ja kultarahoja laatikot täynnä.

„Oi muijani“, virkkoi mies, moista en ole elämässäni nähnyt; nytpä meidän kelpaa koko ikämme elellä tässä komeassa linnassa.“

Mutta seuraavana aamuna muija herrätti miehensä ja virkkoi: „Koko yössä

en ole saanut unta silmääni, kun olen miettinyt, että miksi ei samalla toivottu pääsevämme kuningas-pariksi. Joutuun ulos meren rantaan sitä toivomaan!“

Ei siinä auttanut Antin armot eikä Tuomaan tulukset. Kaikista vastalauseista huolimatta miehen täytyi totella.

Hän tuli taas rannalle ja huusi:

„Kalaseni kaunoisin
Täytä toivo tämäkin:
Muijani mun tahtois vaan
Puolisoksi kuninkaan!“

Ja kala aalloista arveli:

„Riennä kotiis houkkio,
Kuningashan olet jo!“

Kun hän kotia saapui, niin siellä hänen vaimonsa jo oli istumassa kultaisella valtaistuimella, kultaruunu päässä. Vieressä oli hänelle toinen istuin ja ruunu. Suuri joukko naisia ja herroja kiiltävissä vaatteissa, jotka kullalta kuultivat, hopealta hohtivat, oli heidän ympärillään valmiina tottelemaan heidän käskyjään.

Ja kuningatar virkkoi miehelleen:
„Eikös tämä ole mainiota! Nyt pi-

dämme suuret päivälliset, päivällisten jälkeen tarkastamme sotajoukot, ilta-päivällä suuret soittajaiset, sitten isot tanssijaiset, huomenna metsästysretki ja illalla ilotulitus!”

„Voi, hyvänen aika!” päivitteli mies, „mutta mistä olet tätä kaikkea oppinut? — No nyt ainakin olemme tyytyväiset.”

„Sittenpä hän nähdään,” arveli kuningatar.

Taasen vierähti viikon päivät, niin huomenna moniahana, aamuna ani hyvänä päivän kultaiset säteet pilkistivät ikkunasta suorastaan kuningattaren silmiin ja herättivät hänet.

Tuostapa kuningatar tuimistui, antoi kutsua kuninkaan luokseen ja kirjui: „Minä olen kuningatar, ja kumminkin uskaltaa aurinko tuolla nousta ja panna päivän paistamaan, niin etten saa nukkua tarpeeksi kauvan eilisten pitojen perästä. Mene joutuun meren rantaan ja toivo kalalta, että voisin ohjata auringon kulun mieleni mukaan, toivo että tulisin Jumalaksi!”

Mies oli säikähtää kuoliyaaksi; hän tuskin sai sanaa suustaan, mutta vihdoin änkytti hän: „mi-minä en sitä tee, e-en millään lailla!”

Mutta muijapa julmistui ja ärjäsi:
„Pääsi panetan poikki, ellet tee kuin
käsken!“

Ja taas täytyi miehen mennä meren
rantaan. Sangen suruissaan hän sinne
asteli. Oli kova myrsky ja ankara uk-
kosen ilma, jyrynä kävi, salamat lei-
mahtelivat ja meren aallot ärjyivät ja
kohoilivat huoneen korkuisina.

Vihdoin hän rohkasi mielensä ja
huusi:

„Kuule kala kultainen,
Kuule kerran viimeisen!
Rauhaan pääset ainiaksi
Jos teet akkain Jumalaksi!“

Mutta silloin kirkas salama iski tai-
vaalta, hävitti silmänräpäyksessä koko
kuninkaan linnan ja aalloista kaikui
jyrisevä vastaus:

„Tyhmä, kurja olet, siis
Ryömi vanhaan hökkeliis!“

Ja kurjassa hökkelissään kalastaja
sai vaimonsa kanssa elää koko ikänsä.
